

Велимир Петров
Експертен съвет

Знайно е, как всеки срещнат познат или непознат, е готов всеотдайно, по всяко време на сезона, денонощието или конюнктурата, да ви поднесе авторитетните си оценки, съвети и препоръки, по правило винаги правилни, единствени и безспорни.

Ето – този срещнат е потенциален Експерт, член на Вселенския Експертен съвет.

В нашия случай (никой не си спомняше кога и по какъв повод) се сформира Този Експертен съвет на регионален принцип, въпреки че не бе отказвана помощ и на съседни региони.

Беше единствен за региона, докато имаше региони с по два, че и три такива съвета, които по стар български обичай – не си приказваха.

Независимо от късата черга, Експертният съвет си гледаше текущите въпроси съвестно и според стандартите на водещите такива, от Европейската общност. Заседаваше се при всеки новопоявил се въпрос, независимо има ли такъв или не. Заседаваше се на всяко подходящо място, а какво по-подходящо от сградата на казаните за ракия (нарицаема – офиса), но само в активния сезон. Сезонът на активно варене на ракия започваше преди второто число от януари и привършваше броени дни след тридесетото число на декември. Казаните бяха четири и работеха на три смени. Така, че на практика Експертният съвет имаше малко дни за отпуска (не винаги), което го нареждаше на второ място в света, като обществена Нон-стоп институция. На първо място неизменно стоеше една църква, ако не се лъжем, от Загорск, Подмосковието, където от незапомнени времена, без прекъсване, се поддържа служба чрез пение.

Експертният съвет също прибягваше до пения, но с прекъсвания и то големи.

Споменахме термина – „Сградата на казаните за ракия“. Доста трудно ще ни бъде да защитим тази квалификация. На практика това са четири стени с покрив от красив, добре опушен гредоред, добре замислен, но не толкова добре поддържан. През него винаги може да се направи справка за движението на небесните светила, облаци и летящи Божии твари, както и за валежите на това изолирано място. Към стените по различно време са зидани, къртени, пак зидани и прочие различни системи казани, както и рационализации, на пръв поглед невъзможни, но на практика работещи отлично цигански спиртоварни приумици. Имаше и отрадno количество, в момента не действащи цистерни, бидони, лули и разен инвентар, които придаваха някакъв особен авторитет на декора. Разбира се, „сградата“ си имаше и врата, макар и символична, редовно се заключваше, никой не си спомняше – кога за последен път.

Между гореспоменатите казани, охладители, чукани и прочие обменни дадености, се създаваше благоприятна за гнездене от заседателите лична територия. Голямата част от заседателите си имаха постоянни места, та ако някой, уж за малко, беше заел по-изгодна позиция, при появата на титуляра, веднага се коригираше. Като последно ще уточним, че броят на заседателите беше променлив, според хода на личните им дела, никой не го правеше на въпрос, нито пък беше проблем. Всеки идваше и си отиваше съвсем доброволно, като оставяше авторитетното си мнение и прочие по съответния разглеждан въпрос или случай. По този показател имаше напредничавост спрямо изявените световни демокрации.

По правило всички мнения бяха меродавни и не подлежаха на съмнение. В редките случаи, когато все пак или кой знае как, се прокрадваше съмнение или несъгласие, в името на добрия тон, достатъчно беше някой да репликира: – ПИСКЮЛИ!... и всичко си отиваше на мястото. Засегнати нямаше, дублики – също. Вълшебната думичка ПИСКЮЛИ, с универсален пълнеж, смисъл и привкус беше едновременно парола, символ за толерантност, взаимоуважение и взаимоизслушване.

Най-често се използваше ПИСКЮЛИ в мъглявите за Експертния съвет заседания, нормално съпътстващи мировите катаклизми – избори, енергийни кризи и други подобни медийни бедствия. Внасяше прОгледност и... ама ги приказвам едни...

– Пискюли!... Мъгляви Пискюли!...

Октомври 1996 г.

КРАЙ

© 1996 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11022>]